

Đề nghị vững vị trí độc tôn lãnh đạo, đề tiếp tục ru ngù số đông ngườ dân khắ kha ở đông thườ de p yên nhữg mâm mống tầ tầ ng hoài nghi,

bất phục và đối kháng trong mô t thi u số “cố ng đầ u”, nhữg nhà nầ c chuyên chế đầ c tài luôn luôn pha i cố nhữg “chiêu bài miề dân” cu a họ . Ví dụ , với nhà nầ c

Hình: Tác giề Song Chi

Trung Quốc hiề n nay, ngườ ta thấy rất rõ nhữg chiêu bài đó là sầ phát triề n kinh tế và niề m tầ hào, tầ tôn về dân tồ c. Chính nhữg thành tích vầ phát triề n kinh tế, sầ lầ n ma nh về kha năng quân sầ quốc phòng, viễn ca nh về mô t siêu cầ ng quốc trong tầ ng lai... cu a Trung Quốc chắc chắn đã ta o nên trong lòng đa số dân chúng cu a họ mô t ca m giác bằng lòng và tầ hào đề ta m quên đi khát vo ng vầ tầ do dân chủ , nhân quyền đầ c tôn tro ng cũng nhầ sầ bầ c xúc trầ c muôn vàn bất công, phi lý, nhữg đi u tồi tệ trong xã hườ i. Và hai “lá bài” này pha i nói là ma nh, bầ i vĩ vầ đã phát triề n kinh tế nhầ hiề n nay, với viề thể cu a mô t đất nầ c khô ng lồ trên mô t ty dân và với mô t tham vo ng bành trầ ng, bá quyền đã có “truyền thống” tầ xầ a, Đầ ng và Nhà nầ c cô ng sa n Trung Quốc có thể yên tâm mà ta i viề khá lâu nầ a, nếu nhầ không có bất cứ mô t khúc ngoắ t bất ngầ nào đó cu a thườ cuồ c.

Hồ c theo đàn anh, Đầ ng và Nhà nầ c cô ng sa n Viề t Nam cũng có nhữg “chiêu bài miề dân” riêng cu a mình. Trầ c đây nhữg “chiêu bài” quen thuồ c đầ c sầ du ng bao nhiêu năm là thành tích về “sầ chiến thắng vĩ i cu a Viề t Nam trong hai cuồ c chiến tranh thân

thánh chống Pháp và chống Mỹ, giành độc lập dân tộc, thống nhất đất nước” và huy động toàn dân về quê hương cha mẹ dân tộc Hồ Chí Minh. Cho đến giờ phút này, những điều này vẫn tiếp tục xuyên suốt của lãnh đạo đi lãnh đạo lại trên các phương tiện truyền thông của nhà nước cho đến chương trình giáo khoa suốt 12 năm trung học và cao đẳng đại học. Thậm chí, thậm chí người dân xao lãng, nhà nước còn phát động rộng rãi trong mọi tầng lớp nhân dân những cuộc học tập theo tinh thần của đạo đức Hồ Chí Minh rất là quý mô và tốn kém, bắt các sinh viên ni cô trong các nhà chùa cũng phải học!

Thời kỳ thực hiện chính sách “mở cửa” về kinh tế, chính quyền chuyển sang khuyến khích người dân lao vào kiếm tiền, làm giàu bằng mọi cách và thậm chí đưa ra bài “ôn định hình chính trị, phát triển kinh tế” để người dân quên đi những nhu cầu khác cũng như những câu hỏi khác về đời sống xã hội chính trị của đất nước. Đối lập với sự ôn định về chính trị, phát triển về kinh tế, mô hình lãnh đạo thực sự xuyên suốt những người cầm quyền đưa ra đề “hù dọa” nhân dân đó là mô hình đa đảng, đa nguyên sẽ chỉ dẫn đến sự xáo trộn, rối loạn về chính trị, xã hội và cả kinh tế, lý do là bởi vì trình độ dân trí Việt Nam còn thấp nên mô hình đảng đảng với sự lãnh đạo của Đảng CSVN như lâu nay là đúng đắn, tối ưu.

Phải nói là có không ít người dân, nếu không được thêm các nguồn thông tin khác hoặc có thêm những trải nghiệm cá nhân về những môi trường sống khác trong những thể chế chính trị xã hội khác, đã tin hoặc thậm chí bằng lòng với những lý luận như vậy.

Những người cầm quyền đã lừa dối nhân dân của họ với khái niệm và sự ổn định. Tuy nhiên, mô hình xã hội gọi là ôn định về chính trị do được cai trị bởi bàn tay sắt của một thể chế chính trị độc tài, độc đảng không có nghĩa là ôn định về kinh tế và xã hội. Bên dưới cái bề mặt có vẻ ôn định về chính trị, mô hình xã hội được điều hành theo cơ chế “đảng trị” bởi một đảng duy nhất nắm giữ mọi quyền lực trong tay như Trung Quốc và Việt Nam luôn luôn chất chứa những mâu thuẫn, nghi ngờ lý do không có sự can thiệp, san sẻ, khống chế và kiểm soát lẫn nhau trong quyền lực chính trị và điều hành đất nước, không có mô hình nên luật pháp rõ ràng, minh bạch để đi vào chi nhậm sự sai lệch trong phát triển xã hội cũng như phát triển kinh tế. Chưa kể chính cái thể chế chính trị độc tài độc đảng đã tạo ra điều kiện cho bao nhiêu bất công, phi lý, những vấn nạn xã hội tồn tại và sinh sôi nảy nở không sao giải quyết nổi như nạn tham nhũng, hối lộ, tiêu cực quyền, khoa học cách chèn ép giàu nghèo quá lớn, nạn thân người dân thì không có từ do dân chủ và nhân quyền thì bị chà đạp... Còn trong phát triển kinh tế, sự thiếu vắng mô hình nên luật pháp minh bạch và sự can thiệp sòng phẳng cũng làm cho nền kinh tế của quốc gia đó có nhiều bất ổn, rủi ro. Tất cả những điều đó sẽ tạo nên những mâu thuẫn tiềm ẩn trong bất cứ chế độ, như những đợt sóng ngầm âm ỉ chỉ chờ có cơ hội thuận tiện là trào lên phá vỡ sự ôn định bề mặt kia bất cứ lúc nào.

Cũng như nhà cầm quyền Trung Quốc, nhà cầm quyền Việt Nam luôn luôn đem những thành tích tăng trưởng về kinh tế và sự thay đổi trên bề mặt xã hội để xoa dịu nhân dân và biện minh cho sự thống trị của Đa đảng.

Trong khi đó, bị nổi ám ảnh về cái đói cái nghèo của thời bao cấp, cao xã hội Việt Nam ngày nay đang lao vào kiếm tiền, và không ít người dân tin an ủi rằng so với thời bao cấp chừa xa thì cuộc sống bây giờ đã dễ thở hơn, còn nếu so với cái thời miền Bắc trước năm 1975 thì rõ ràng mô tả trái ngược hẳn rồi.

Nhưng như đã nói, phát triển kinh tế chỉ mới là một phần trong việc chuyển xã hội đó đang đi lên theo chủ nghĩa tích cực, còn bao nhiêu vấn đề khác: khoảng cách giàu-nghèo và sự bất công quá lớn trong xã hội, tài nguyên của đất nước bị khai thác cạn kiệt, thiên nhiên bị tàn phá không ngừng tụt, môi trường sống bị ô nhiễm nặng nề, chất lượng cuộc sống của đa số người dân chưa được cải thiện từng bước và chế độ an sinh xã hội chưa được quan tâm đến, chưa kể là sự xuống cấp, tha hóa về đạo đức xã hội, mức giá trị của bộ phận chức vụ... Như thế là một xã hội đang phát triển một cách phi nhân tính và lệch lạc, chế độ hiện tại so với con đường phải đi là xã hội phải ngày một văn minh, con người ngày một tự do, tự chủ, được coi trọng và hưởng phúc hơn!

Thế nào là mô tả xã hội phát triển lành mạnh, nhân bản, đúng hướng?

Khi mà trong xã hội đó tất cả mọi mục tiêu hướng tới đều phải vì con người, để tất cả đều do hạnh phúc của con người lên trên hết.

Khi mà trong xã hội đó mọi người dân có quyền đi bầu cho những người xứng đáng nhất lên điều hành đất nước và có quyền lên tiếng phê phán kêu gọi những người này phải từ bỏ chức vụ nếu họ bắt tài, thất đức hoặc có những hành vi sai trái làm hại cho đất nước, cho nhân dân. Người dân có quyền lên tiếng bày tỏ chính kiến, quan điểm chính trị xã hội của mình một cách ôn hòa, có quyền phê bình, phản biện mọi chủ trương đường lối chính sách của Nhà nước mà không bị chuộc tội phản động, phản quốc, bị gây khó dễ thậm chí bị bắt bớ, cầm tù.

Khi mà trong xã hội đó người dân biết rằng nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra họ có thể trông cậy vào luật pháp, luật pháp sẽ bảo vệ họ, nhà nước sẽ bảo vệ họ nếu họ đúng,

nếu họ bị những kẻ côn đồ hành hung hoặc những kẻ lạ mang danh nặc lán giằng anh em đánh cướp, bắt giết...

Khi mà trong xã hội đó con người từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi luôn luôn cảm thấy an tâm rằng nếu họ làm việc thiện, đi làm và đóng thuế đầy đủ cho nhà nước thì người ta sẽ không có thể trông cậy vào sự hỗ trợ của nhà nước như lúc thất nghiệp, khi đau yếu lúc già cả không nên người ta... Và do đó họ có thể sống một cuộc đời nhẹ nhàng ít lo nghĩ, không phải bon chen giành giật lợi ích của họ, chỉ biết chăm chăm thu vén cho cá nhân mình vì khi có việc gì xảy ra không biết trông vào đâu.

Khi mà trong xã hội đó người dân tin rằng đồng tiền đóng thuế từ bao mô hôi công sức của họ được nhà nước sử dụng một cách hợp lý, công khai và minh bạch.

Mọi người dân đều được ta o điều kiện tốt nhất để họ hành và khi đến trường những đứa trẻ không phải học những kiến thức vô bổ, những điều dối trá mà ngay người thầy dạy chúng cũng không tin và bản thân chúng cũng biết như vậy.

Mọi người dân đều có những cơ hội như nhau để thành đạt và bằng cấp, chức vị, chỗ làm đều không thể mua mà có.

Khi mà trong xã hội đó người dân không phải chịu những tai họa, những cái chết oan uổng có thể đến bất cứ đâu, từ bất cứ lý do nào do sự vô trách nhiệm, làm ăn gian dối của người khác như câu gậy, nhà sập, điên rồ giết trên đường phố ga sân phố chân hay sựa nhiệm động, phẫn phẫn phúc-môn...

Khi mà trong xã hội đó sự vất vả của người nông dân công nhân được đền bù xứng đáng, tiếng nói của người trí thức được coi trọng, tài năng của người nghệ sĩ được phát triển tối đa trong sự tự do không ai cấm đoán...

Khi mà trong xã hội đó báo chí được quyền nói lên sự thật, được quyền đứng về phía lẽ phải, đứng về phía nhân dân và những giá trị nhân văn.

Mọi người nói pha trộn cũng như mọi tiếng kêu oan không lọt thọt vào sự im lặng.

Khi mà trong xã hội đó con người không có quá nhiều nỗi lo, cho dù những nỗi lo có lý hay vô lý. Khi con người không có quá nhiều nỗi sợ, và mọi nỗi sợ đều do chính quyền tạo ra.

Khi cái tốt, cái thiện, điều tốt thế không pha trộn là điều u hiếm hay bất bình thường và cái xấu, cái ác, điều không tốt thế lại tràn ngập khắp nơi và trở thành bình thường.

Khi con người không vô cảm trước mọi điều tội ác đang xảy ra hàng ngày, không cúi đầu trước những kẻ trỗi dậy quyền, biết đau đớn trước và nhận mệnh lệnh của đất nước và của dân tộc.

Khi mà trong xã hội đó mọi người biết xấu hổ, kẻ làm quan biết đến đến hai chữ xin lỗi – xin lỗi nhân dân, xin lỗi lịch sử và biết đến văn hóa tinh thần. Khi lòng yêu nước không bị kết tội còn kẻ xu nịnh, pha trộn quốc gia để rồi tôn vinh.

Chỉ khi đó xã hội ấy mới là một xã hội đang phát triển đúng hướng, lành mạnh, và nhân bản.

Còn nếu không, đừng nói với nhân dân tôi về độc lập, tự do và hạnh phúc, về công lao của Đảng, về chủ nghĩa Mác – Lênin bách chiến bách thắng và tất cả những cuộc Hồ Chí Minh vĩ đại.

Đừng nói với nhân dân tôi muôn vàn những khái niệm, lý luận, những mỹ từ sáo rỗng...

Bởi vì, khi không đem lại những độc lập, tự do và hạnh phúc cho nhân dân sau hơn sáu mươi năm điều hành đất nước, còn có lý do gì để Đảng cầm quyền đó tiếp tục tồn tại?